

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/454/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413224696
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4413224696.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: Bc. E. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom M., M. XX, zast. JUDr. Gabriela Majer, advokátka, so sídlom Komárno, Nám. Kossútha 5, proti odporkyniam: 1/ K. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. K., ul. L. M. X a 2/ T. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. K., ul. L. M. 8, odporkyne v 1. a 2. rade zastúpené JUDr. Vladimírom Lamačkom ml., advokátom so sídlom Nové Zámky, Hlavné námestie 7, o zrušenie a zníženie vyživovacej povinnosti, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 04. 02. 2014 č. k. 6C/266/2013-104, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Návrhom, doručeným súdu prvého stupňa dňa 15. 10. 2013, sa navrhovateľ domáhal zníženia jeho vyživovacej povinnosti z dôvodu zmeny pomerov na každú z odporkyň zo sumy 100 eur mesačne na sumu 40 eur mesačne, počnúc dňom 01. 10. 2013 a v prípade, že súd zväží, že odporkyne ako plnoleté deti sa správajú v rozpore s dobrými mravmi, navrhol jeho vyživovaciu povinnosť voči nim zrušiť.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na zníženie vyživovacej povinnosť voči odporkyniam, ako i jeho návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti voči odporkyniam zamietol. Odporkyniam v 1. a 2. rade náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie právne oprel o ust. § 62 ods. 1-5, § 75 ods. 1, 2 a § 78 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“). Pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutočností, že vyživovacia povinnosť navrhovateľa voči odporkyniam v 1. a 2. rade bola určená uznesením Okresného súdu Nové Zámky č.k. 16P/113/2011-34 v sume 100 eur mesačne, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 02. 2012, t.j. po uzavretí manželstva navrhovateľa s M. F., kedy už obaja boli rodičmi mal. Y. F., nar. XX. XX. XXXX a ďalšia ich dcéra C. F. F. sa narodila XX. XX. XXXX. Konštatoval preto, že pomery na strane navrhovateľa boli v čase podania návrhu na zrušenie, resp. zníženie vyživovacej povinnosti rovnaké ako v čase vydania ostatného rozhodnutia o jeho vyživovacej povinnosti voči odporkyniam, keď pomery na strane navrhovateľa ohľadne vyživovaných osôb zostali nezmenené. Rovnakú situáciu konštatoval i vo vzťahu k Osvedčeniu o dedičstve zo dňa 25. 05. 2010 sp.zn. 4D 655/2009, D not 255/2009, v ktorom sa navrhovateľ vzdal svojho dedičského podielu po otcovi T. v prospech svojej sestry F., a preto naň neprihliadol. Vychádzal tiež z príjmu navrhovateľa, ktorý predstavoval mesačne v priemere sumu 1.093,42 eura netto a z príjmu jeho manželky, ktorá poberá dávky a príspevky v hmotnej núdzi v sume 119 eur mesačne a peňažný príspevok na zaopatrenie fyzickej osoby v sume 175,26 eura mesačne. Na strane odporkyň zistil, že tieto sú študentkami denného štúdia odbor vlasová kozmetika na Strednej odbornej škole na L. ulici v O. K., s ktorým štúdiom sú spojené náklady na nástroje potrebné pre vykonávanie praxe v tomto odbore, že odporkyne nie sú schopné samé sa živiť, pretože sa pripravujú na svoje povolanie a že žijú v spoločnej domácnosti so svojou matkou, ktorá im uhrádza ich ďalšie výdavky, pretože tieto nie je možné uhrádzať z výživného poskytovaného navrhovateľom. Nestotožnil sa s právnym názorom právnej zástupkyne navrhovateľa,

že výdavky na mal. deti sú vyššie ako na plnoleté deti, v dôsledku čoho by sa znížili ich potreby. Uzavrel, že potreby odporkýň sa zvýšili a že príjmy na strane navrhovateľa a jeho rodiny sú také, že v dostatočnej miere pokrývajú potreby jeho rodiny. Návrhy navrhovateľa na zníženie, ako i zrušenie jeho vyživovacej povinnosti voči odporkyniam preto ako nedôvodné zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP tak, že v konaní úspešným odporkyniam nepriznal náhradu trov konania, pretože túto nežiadali a ani ju nevyčíslili.

Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol navrhovateľ, domáhajúc sa ním jeho zmeny, zrušenia jeho vyživovacej povinnosti voči odporkyniam v 1. a 2. rade, alternatívne zníženia jeho vyživovacej povinnosti voči odporkyniam na každú na sumu 40 eur mesačne. Prezentoval názor, že súd prvého stupňa na základe nesprávne a neúplne zisteného skutkového stavu dospel k nesprávnemu právnemu záveru. Vykol prvostupňovému súdu, že hoci v predmetnej veci vypočul účastníkov konania, nezaoberal sa skutočnými potrebami a nákladmi jeho, ako i jeho rodiny, rovnako tak ani skutočnými potrebami odporkýň a tieto si osvojil len na základe ich vyjadrení. Mal za to, že odporkyne sú na budúce povolanie už pripravené, ďalšie ich štúdium nie je k výkonu ich povolania potrebné, pričom ani jedna z odporkýň s ním ani s jeho novou rodinou neudržiava žiaden kontakt, nemajú k nemu vyvinutý žiaden citový vzťah, nestýkajú sa s ním, netelefonujú mu, ani mu na telefonáty neodpovedajú. Je tak pre nich len zdrojom príjmu, pričom ich nezaujíma nie je možné v dospelosti ospravedlniť len akýmsi jeho správaním v ich rannom detstve. Takýto prístup odporkýň k nemu označil za porušujúci dobré mravy a úctu k rodičovi, a preto požiadavku odporkýň na ďalšie plnenie vyživovacej povinnosti voči ním považoval za rozpornú s dobrými mravmi. Poukázal tiež na to, že súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní sa plne nevenoval materiálnym podmienkam a majetkovým pomerom odporkýň, ktoré sú spoluvlastníčkami nehnuteľností v kat. úz. O., vedených na LV č. XXXXX a na LV č. XXXXX. Tiež na to, že nesprávne vyhodnotil jeho majetkové pomery, keď vychádzal zo mzdového listu, v ktorom jeho zamestnávateľ neuviedol vykonávané mu zrážky, pozostávajúce zo stravného počas výkonu pracovnej činnosti, z dopravy do miesta zamestnania, exekúcie bežného výživného, zrážok na doplnkové dôchodkové poistenie a iných zrážok. Nestotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že od poslednej úpravy sa pomery na jeho strane nezmenili, pretože tento záver nekorešponduje so skutočnosťou. V tomto smere poukázal na to, že jeho príjem v čase posledného rozhodovania bol vyšší než v čase podania návrhu, že mal. C. sa narodila až po právoplatnosti rozhodnutia a teda okruh jeho vyživovacích povinností sa rozšíril, náklady na mal. Y. stúpili, pretože navštevuje predškolské zariadenie a tiež poklesol príjem jeho manželky. Aj pokiaľ ide o odporkyne, došlo na ich strane k zmene pomerov, keďže ich matka súkromne podniká v oblasti realít, v dôsledku čoho jej príjem podstatne prevyšuje jeho príjmy, čo dokladuje i skutočnosť, že za posledné obdobie nadobudla viacero nehnuteľností do svojho výlučného vlastníctva a v októbri 2013 sa vzdala majetku darovacou zmluvou v prospech odporkýň. Argumentoval tiež, že súd prvého stupňa sa nevyporiadal ani s ďalšími jeho nevyhnutnými životnými nákladmi, ktoré predložil na pojednávaní a to výdavkami spojenými s bývaním, stravou, ošatením, hygienou, nepočítajúc kultúru, šport a záľuby. Nevyváženým posúdením majetkových pomerov na stranách oboch účastníkov preto dospel k nesprávnemu záveru.

Odporkyne v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadali napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie navrhovateľa označili za neopodstatnené, keď súd prvého stupňa veľmi podrobne a právne úplne zdôvodnil svoj výrok v merite veci a to na základe náležitého a úplného zistenia skutkového stavu, pričom navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno v smere preukázania opodstatnenosti jeho žalobného návrhu.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že jeho odvolanie je dôvodné.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľa na zrušenie jeho vyživovacej povinnosti voči odporkyniam v 1. a 2. rade určenej uznesením Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 02. 02. 2012 č.k. 16P/113/2011-34 vo výške 100 eur mesačne na každú z odporkýň, alternatívne na zníženie jeho vyživovacej povinnosti zo sumy 100 eur mesačne na sumu 40 eur mesačne na každú z odporkýň, počnúc dňom 01. 10. 2013.

Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Z povahy výživného vyplýva, že právo na výživné je osobným právom dieťaťa a vzniká jeho narodením (§ 7 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Naproti tomu stojí vyživovacia povinnosť obidvoch rodičov k deťom, ktorá im vyplýva priamo zo zákona. Ust. § 62 ods. 1 Zákona o rodine zabezpečuje deťom výživné od ich rodičov do toho času, pokiaľ nie sú schopné samé sa živiť; nerozoznáva pritom deti maloleté, plnoleté a z hľadiska veku tieto nároky nediferencuje. Podmienky nároku maloletých aj plnoletých detí na výživné sú teda rovnaké; vyživovacia povinnosť rodičov k nim preto končí v prípade, že preukázali schopnosť samy sa živiť, resp. s ohľadom na konkrétne okolnosti majú takúto možnosť. Kedy nastane takýto faktický stav, závisí od okolnosti daného prípadu, pričom medzi rozhodujúce kritériá na strane dieťaťa patrí jeho vek, zdravotný stav, štúdium, schopnosť zamestnať sa, vykonávať prácu a podobne. Súhrne tak možno konštatovať, že dieťa je schopné samé sa živiť vtedy, ak je schopné samostatne uspokojovať svoje potreby. V zásade túto schopnosť nadobúda každé dieťa ukončením prípravy na budúce povolanie, či už vo forme stredoškolského alebo vysokoškolského štúdia, pokiaľ tomu nebránia významné okolnosti na strane dieťaťa ako napr. zdravotný stav.

Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Vyššie citované zákonné ustanovenie vyjadruje zásadu, že k zmene dohôd a súdnych rozhodnutí o výživnom môže dôjsť len na základe zmeny pomerov. Táto sa zisťuje porovnávaním okolností dôležitých pre určenie výživného tak v čase skoršieho, ako aj nového rozhodovania súdu. Predpokladom zmeny právoplatného rozhodnutia o výživnom je však závažnejšia zmena pomerov, ktorou sa rozumie len zmena tých okolností na strane či už oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom. Takouto zmenou pomerov môže byť zvýšenie nákladov dieťaťa v súvislosti s pribúdajúcim vekom, s fyzickým vyspíevaním, formami prípravy na budúce povolanie, ako aj zmena v možnostiach povinného plniť si vyživovaciu povinnosť v doterajšom rozsahu. V tomto prípade pôjde o rozšírenie alebo zúženie vyživovacích povinností povinného, jeho invaliditu, alebo také zvýšenie či zníženie (odôvodnený pokles) jeho zárobku či iných príjmov, prípadne ostatného majetku, ktoré ovplyvní celkovú situáciu povinného, a to nielen na krátky čas.

Súd pri rozhodovaní o zmene výživného musí nielen celistvo zhodnotiť zmeny v pomeroch účastníkov, ale taktiež prihliadnuť aj na vývoj životných nákladov za obdobie, ktoré uplynulo od vydania posledného rozhodnutia o výživnom, tzv. valorizačnú klauzulu zakotvenú v ust. § 78 ods. 3 Zákona o rodine. Rovnako tak musí vychádzať zo všeobecného ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého sa pri rozhodovaní o výživnom prihliada na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Odôvodnené potreby dieťaťa závisia predovšetkým od jeho veku, zdravotného stavu, fyzickej a duševnej vyspelosti, obsahu a spôsobu jeho prípravy na budúce povolanie, od hodnoty jeho majetku, prípadne od výšky vlastných príjmov dieťaťa a sú bezprostredne ovplyvňované schopnosťami, možnosťami, ako aj majetkovými pomermi rodičov. Ak sú tieto obmedzené, sú odôvodnenými len bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú obvyklú základnú mieru všetkých potrieb nevyhnutných pre život kultúrneho človeka. V opačnom prípade odôvodnenými sú aj ďalšie potreby dieťaťa, vrátane tvorby úspor, ktoré síce nie sú nevyhnutné, ale so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu prospešné pre všestranný vývoj dieťaťa. Výživné pre dieťa teda slúži nielen na uspokojovanie všetkých jeho odôvodnených hmotných potrieb (jedlo, ošatenie, obuv a pod.), ale aj ďalších potrieb dôležitých pre výchovu a vývoj dieťaťa (vzdelávanie, príprava na povolanie, kultúrne, športové potreby, rekreačné potreby, tvorba úspor a pod.). Pre určenie výšky výživného pre dieťa sú rozhodujúce reálne zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery každého z rodičov, ktoré sú dané nielen ich subjektívnymi vlastnosťami, ale aj okolnosťami objektívneho charakteru. V tejto súvislosti je významné i ust. § 75 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine, ktoré zakotvuje, že na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. V takomto prípade súd pri hodnotení zmeny pomerov takéhoto rodiča vychádza z príjmu dosahovaného pred vzdaním sa výhodnejšieho zamestnania, prípadne v čase pôvodného určenia výživného. Jedinou výnimkou, pre ktorú by bolo možné nepriznať oprávnenému (okrem mal. detí) právo na výživné, by bol rozpor s dobrými mravmi podľa § 75 ods. 2 Zákona o rodine.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 221 ods. 1 OSP, odvolací súd

skúmal, či konanie v predmetnej veci takouto vadou netrpí. Osobitne sa zamerl na skúmanie, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP), pod ktorou treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky, okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP. Výkladom tohto ustanovenia treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej nožnej interpretácii nevplyvajú, a napokon už len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť vyvedené. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Účelom odôvodnenia rozhodnutia je totiž preukázať jeho správnosť, logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu i s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré preto musia byť preskúmateľné. V opačnom prípade sa účastníkovi odníma možnosť konať pred súdom pre porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní, a teda i porušuje právo na spravodlivé súdne konanie.

Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP); konvalidácia tohto nedostatku rozhodnutia odvolacím súdom neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy, čomu zodpovedá i znenie ust. § 220 OSP. Pokiaľ totiž existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby bolo rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť.

O takýto prípad ide i v prejednávanej veci, keď rozsudok súdu prvého stupňa nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 OSP, a preto ho nemožno považovať za preskúmateľný. Je tomu tak z dôvodu, že prvostupňový súd svoje zamietajúce rozhodnutie založil na zistení, že odporkyne sa pripravujú na svoje povolanie, v dôsledku čoho nie sú schopné samé sa živiť, pričom pomery účastníkov sa od času určenia posledného výživného podstatným spôsobom nezmenili. Tieto svoje závery, okrem opísania vyjadrení účastníkov konania a ich zástupcov a tiež citácie zákonných ustanovení (str. 2-4 rozsudku), vyvodil z úvahy, že pomery na strane navrhovateľa boli v čase podania tohto návrhu rovnaké ako v čase ostatného rozhodnutia o výživnom, keď okruh navrhovateľom vyživovaných osôb zostal nezmenený a tiež nedošlo k zmene majetkových pomerov navrhovateľa v súvislosti s vyššie označeným osvedčením o dedičstve, pričom prihliadol na navrhovateľom dosahovaný príjem 1.093,42 eura mesačne netto, na dávky, ktoré poberá jeho manželka, ktoré príjmy v dostatočnej miere pokrývajú potreby rodiny navrhovateľa a rovnako tiež na zvýšené potreby odporkýň, ktoré sa pripravujú na ďalšie povolanie. Takéto odôvodnenie rozsudku je však potrebné považovať za nedostatočné, pretože neposkytuje odpovede na všetky podstatné otázky súvisiace so zamietnutím nárokov navrhovateľa uplatňovaných v tomto konaní. Niet totiž sporu o tom, ako dokladá obsah spisu, že posledná úprava výživného na odporkyne bola realizovaná uznesením Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 02. 02. 2012 č.k. 16P/113/2011-34, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 02. 2012 a ktorým súd schválil zmier, podľa ktorého odporca bol povinný prispievať na výživu každej z odporkýň sumou 100 eur mesačne od 01. 02. 2012 a že odporkyne v školskom roku 2013/2014 boli žiačkami 1. CN triedy denného nadstavbového štúdia na Strednej odbornej škole v O. K., L. 1. Za situácie, že odporkyne pokračujú vo svojej príprave na budúce povolanie, by potom platilo, že vyživovacia povinnosť navrhovateľa voči ním naďalej trvá, keďže platná judikatúra už ustálila, že za pokračovanie prípravy dieťaťa na budúce povolanie možno s prihliadnutím na nedostatok vhodných pracovných príležitostí pre absolventov škôl považovať aj pomaturitné štúdium, ktorého ukončenie umožní absolventovi nájsť si zamestnanie v inom

odbore, než na ktoré bola príprava dieťaťa zameraná. Súd prvého stupňa nielenže otázku prípravy odporkýň na budúce povolanie nezhodnotil a v tomto smere nevykonal ani žiadne dokazovanie (okrem oboznámenia sa s potvrdením školy), ale najmä sa vôbec nezaoberal argumentáciou navrhovateľa, že ďalšie trvanie jeho vyživovacej povinnosti je v rozpore s dobrými mravmi, na ktorej založil svoj návrh na zrušenie jeho vyživovacej povinnosti voči odporkyňiam. Neposkytol tak žiadnu odpoveď na podstatné argumentačné tvrdenie navrhovateľa, majúce pre vec zásadný význam.

Rovnako nepreskúmateľné je odôvodnenie napadnutého rozsudku i v prípade zamietnutia návrhu navrhovateľa na zníženie jeho vyživovacej povinnosti voči odporkyňiam. Záver prvostupňového súdu, že pomery účastníkov sa od času určenia posledného výživného podstatným spôsobom nezmenili, je totiž len všeobecnou konštatáciou bez opory v konkrétnych zisteniach zo spisu vyplývajúcich, ktorý nemôže obstať bez komplexného posúdenia všetkých zmien v pomeroch účastníkov, ku ktorým došlo od predchádzajúcej úpravy. Takéto porovnanie pomerov účastníkov konania v čase posledného rozhodovania so súčasnými pomermi však v odôvodnení absentuje. Nie je tak z neho zrejmé, či došlo k nárastu, prípadne poklesu príjmu na strane oboch rodičov odporkýň a tiež k zmene ich majetkových pomerov, rovnako tak pomerov na strane manželky navrhovateľa, k zvýšeniu potrieb odporkýň a najmä nákladov na ich štúdium a pod. Navyiac je nesprávne i zistenie prvostupňového súdu, že pomery na strane navrhovateľa ohľadne vyživovaných osôb zostali nezmenené, keď preukázateľne dcéra navrhovateľa C. F. F. sa narodila dňa XX. XX. XXXX, pričom uznesenie Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 12. 02. 2012 č.k. 16P/113/2011-34, ktorým bola naposledy stanovená vyživovacia povinnosť navrhovateľa voči odporkyňiam, nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 02. 2012. Nepochybne tak navrhovateľovi od doby posledného rozhodnutia pribudla vyživovacia povinnosť k tomuto mal. dieťaťu, ktorá okolnosť sama o sebe predstavuje zmenu v pomeroch navrhovateľa od doby posledného rozhodovania o výživnom.

V danej veci sa tak prístup súdu prvého stupňa javí ako neprípustne zjednodušujúci, ale najmä ako nezodpovedajúci príslušným ustanoveniam o súdnej ochrane, kam patrí aj zákonná požiadavka na náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudku ako výklad myšlienkového postupu súdu o tom, ako dospel k príslušnému výroku rozsudku, má spĺňať požiadavku, aby bol účastníkom konania objektívnym, zrozumiteľným a presvedčivým, t.j. aby bolo z neho možné preskúmať správnosť postupu súdu a zároveň získať aj odpoveď na všetky podstatné argumentačné tvrdenia uplatnené účastníkmi konania, ako aj na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ak rozsudok takéto odôvodnenie neobsahuje, potom je nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, čím došlo k porušeniu procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a postupom súdu tak účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP). V ďalšom konaní súd prvého stupňa po doplnení dokazovania v potrebnom rozsahu vo veci opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie i náležitým spôsobom odôvodní, vporiadajúc sa v ňom i s námietkami účastníkov konania. Zároveň rozhodne i o náhrade trov konania, vrátane trov konania odvolacieho (§ 224 ods. 3 OSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.